
Pse erdhi Jezusi në tokë?

Çfarë do të thoshit në qoftë se një gazetar ju afrohet, ndërsa ecni në anë të rrugës në qytetin tuaj, dhe ju pyet: «Cila besoni se është ngjarja më e madhe që ka ndodhur që nga fillimi i botës?» Si do t'i përgjigjeshit? Cila ngjarje është më e rëndësishme se çdo ngjarje tjetër në historinë njerëzore? Përgjigjja ime do të ishte se ngjarja më e madhe është ardhja e Zotit Jezus në tokë si Shpëtimtari ynë.

Ngjarja më e madhe në historinë e botës duhet të jetë jeta, mishërimi, bërja njeri e Jezusit, Birit të Perëndisë. Pali shkroi se, madje, edhe pse Jezusi ekzistonte në formë Perëndie, Ai nuk e konsideronte këtë barazi me Perëndinë si diçka ku të mbahej fort me çdo kusht. Ai «zbrazi veten e Tij, duke marrë formën e një shërbëtori të bindur» dhe u «bë i ngjashëm me njerëzit» (Filipianëve 2:7). Sipas ungjillit të Gjonit: «Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe ne soditëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë» (Gjoni 1:14).

Mund të themi se *Krishti ishte aq njerëzor, sa dukej sikur s'ishte fare hyjnor dhe ishte aq hyjnor, sa dukej sikur s'ishte fare njerëzor*. Kaq shumë u identifikua Jezusi me racën njerëzore, kur u bë njeri, sa Ai lindi ashtu si lindi

gjithë njerëzit (Lluka 2:6), u rrit si rriten gjithë njerëzit (Lluka 2:40) dhe iu nënshtrua gjithë vuajtjeve ashtu si gjithë njerëzit e tjerë (Hebrenjve 5:8–9). Ai pati një trup që mund të vuante nga sëmundja, mosha dhe vdekja, një trup që madje do të vritej nga njerëzit në kryq (Filipianëve 2:8–9). Ai ishte tërësisht njeri, pra ishte Biri i Njeriut. Në të njëjtën kohë, Ai ishte tërësisht hyjnor, pra ishte edhe Biri i Perëndisë (Hebrenjve 2:14, 17–18). Ai ishte bashkimi i përkryer i njerëzimit dhe hyjnisë në një të vetëm. Ai u bë njeri pa sakrifikuar hyjninë e Tij, Ai mbeti hyjnor edhe pse u bë një njeri si ne.

Natyra e ardhjes së Jezusit në tokë ngre pyetje serioze: Pse erdhi Jezusi në tokë në atë mënyrë? Cili ishte qëllimi i hyrjes së Tij në racën njerëzore për të jetuar mes nesh dhe për të vdekur mbi një kryq? Pse Biri hyjnor i Perëndisë e uli veten duke u bërë plotësisht njeri? Përgjigjet për këto pyetje mund të përmbliidhen në një fjali të vetme: «*Ai erdhi për të thirrur me anë të jetës, vdekjes dhe ringjalljes së Tij njerëz për emrin e Tij, njerëz që do t'i quante kishë.*»

Me fjalë të tjera, rezultati i vizitës së Tij në këtë tokë është kisha. Jezusi nuk shkroi ndonjë libër, nuk themeloi ndonjë kolegji dhe nuk krijoi familje. Kisha ishte e vetmja gjë që misioni i Tij prodhoi në tokë. Trupi i vetëm që Jezusi tha se do të ndërtonte ishte një trup shpirtëror të cilin ai e quajti «Kisha Ime» (Mateu 16:18). Themeli i vetëm që Jezusi hodhi gjatë misionit të Tij, ishte themeli i kishës. Pra, mund të thuhet se kisha është *i vetmi rezultat* i ardhjes së Jezusit në tokë.

AFIRMUAR NGA UNGJIJTË

E vërteta tregohet me forcë nga tregimet e ungjijve. Secili nga ungjijtë thekson dhe tregon kishën, mbretërinë e qiellit, që Jezusi do të vendoste në Rrëshajën e parë pas vdekjes dhe ringjalljes së Tij.

Kur studion jetën e Krishtit në Bibël, çuditësh nga tre

aspekte të misionit të Tij: (1) misioni që Ai vendosi të përmbushë, (2) puna e Tij përgatiti diçka më të madhe dhe (3) puna e Tij do të vazhdonte.

E para, ungjijtë tregojnë se Jezusi nuk pretendonte të kthente gjithë njerëzit në kristianë. Pasi zgjodhi apostujt e Tij, Ai nuk iu dha atyre ndonjë detyrë të veçantë për të predikuar në gjithë botën, por e qetësoi zellin e tyre duke thënë: «Mos shkoni ndër paganët dhe mos hyni në asnjë qytet të Samaritanëve, por shkoni më mirë te delet e humbura të shtëpisë së Izraelit» (Mateu 10:5b–6). Për çudinë tonë, gjatë misionit të Tij Jezusi e kufizoi veten në Palestinë. Ai kurrë nuk shkoi jashtë Palestinës. Misioni i Tij u realizua nga predikimet dhe mësimet e Tij brenda një zone shumë të vogël të botës. Jezusi, po të kishte vendosur të kthente në kristianë gjithë njerëzit e botës gjatë misionit të Tij personal, do ta kishte kryer punën e Tij në një mënyrë krejt të ndryshme, duke përdorur metoda dhe strategji të ndryshme.

E dyta, ungjijtë tregojnë se jeta, puna dhe vdekja e Jezusit po përgatisnin diçka që do të vinte. Jezusi predikoi: «Pendohuni, sepse mbretëria e qiejve është afër» (Mateu 4:17b). Në Predikimin në Mal, Ai iu mësoi dishepujve të Tij si të luten: «Ardhtë mbretëria Jote» (Mateu 6:10a). Njerëzit duke parë mrekullitë e tij dëshironin ta bënin Jezusin mbret. Por Jezusi nuk e lejoi këtë. Ai nuk lejoi që turmat e njerëzve të diktonin planet e Tij. Kur Jezusi bënte mrekulli, Ai disa herë u kërkonte marrësve të mrekullive të Tij «të mos i tregonin ndonjërit» (Mateu 8:4). Ai zgjodhi dymbëdhjetë apostuj dhe personalisht i përgatiti ata, por është e qartë se Ai po i përgatiste ata për punën që do të bënin pas largimit të Tij (Gjoni 14:19).

E treta, ungjijtë e përshkruajnë misionin e Jezusit si të pambaruar. Jezusi kreu atë mision që Ati kishte planifikuar për të, por në fund të jetës së Tij në tokë, Ai u tha të dymbëdhjetëve që të prisnin ngjarje dhe zbulime të tjera, pas ngritjes së Tij në qiell. Jezusi u tha apostujve të Tij:

«Por Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin Tim, do t'ju mësojë çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që ju thashë» (Gjoni 14:26). Gjithashtu Ai u tha atyre: «Por, kur të vijë Ai, Fryma e së vërtetës, Ai do t'ju prijë në çdo të vërtetë, sepse Ai nuk do të flasë nga vetja, por do të thotë gjithë ato gjëra që ka dëgjuar e do t'ju kumtojë gjërat që do vijnë» (Gjoni 16:13). Pas Ringjalljes dhe përpara Ngritjes, Jezusi urdhëroi apostujt e Tij që të prisnin në Jeruzalem derisa të merrnin fuqi nga lart. Pas marrjes së fuqisë, ata duhet t'i predikonin pendimin dhe faljen e mëkateve të gjithë kombeve, duke filluar në Jeruzalem (Luka 24:46–49).

Këto karakteristika të misionit të Jezusit përpara dhe pas vdekjes së Tij qartësisht tregojnë se misioni i Tij në tokë ishte për të hedhur themelet e mbretërisë së Tij, kishës. Te Mateu 16:18 Jezusi paralajmëroi dishepujt e Tij për triumfin e kishës: «Dhe Unë po të them gjithashtu se ti je Pjetri, dhe mbi këtë shkëmb Unë do të ndërtoj kishën time dhe dyert e ferrit nuk do ta mundin atë.» *Kështu Jezusi nuk erdhi për të predikuar ungjillin, Ai erdhi për të sjellë në jetë ungjillin që do predikohej.*

Një skulptor amerikan gdhendi një statujë të Abraham Linkolnit nga një bllok mermeri, në studion e tij. Thuhet se, kur gruaja që vinte çdo mëngjes për të pastruar studion e tij e pa skulpturën për herë të parë, qëndroi e habitur për momentin dhe pastaj pyeti: «Nga e dinte skulptori se Linkolni ishte i fshehur në atë copë guri?» Përgjigjja për pyetjen e saj është se skulptori mund të shikonte atje ku të tjerët s'mundeshin. Ai kishte syrin e një artisti dhe dhuntinë e një skulptori. Ai mund ta shikonte fytyrën në mermer përpara se duart e tij të arta dhe mendja e tij depërtuese të realizonin skulpturën.

Me ndihmën e ungjijve, ne mund të shikojmë atë që Jezusi pa gjatë misionit të Tij në tokë. Brenda në misionin e Tij ishte vizioni dhe përgatitja për ardhjen e mbretërisë.

Në qendër të misionit të Jezusit në tokë ishte mbretëria e Tij. Ai foli rreth saj, përgatiti ardhjen e saj dhe e bleu atë me gjakun e Tij.

KONFIRMUAR NGA LIBRI I VEPRAVE

Libri i Veprave të Apostujve vërteton se misioni, vdekja dhe ringjallja e Jezusit kishin si qëllim kryesor krijimin e kishës dhe ardhjen e mbretërisë. Në mënyrë të hapur ungjijtë njoftojnë të vërtetën dhe në librin e Veprave të Apostujve ne shikojmë ardhjen e saj.

Dhjetë ditë pas ngritjes në qiell të Zotit tonë, Fryma e Shenjtë u dha me anë të një mrekullie apostujve në ditën e Rrëshajave (Veprat 2:1–4). Ungjilli i vdekjes, varrimit dhe ringjalljes së Jezusit u predikua për herë të parë. Njerëzit u ftuan t'i përgjigjeshin këtij ungjilli me anë të besimit, pendimit dhe pagëzimit për faljen e mëkateve të tyre (Veprat 2:38; Lluka 24:46–47). Si rezultat, tre mijë vetë e pranuan ftesën e ardhur nga Fjala e predikuar dhe u pagëzuan (Veprat 2:41). Kështu, duke ndjekur misionin e Jezusit, ashtu si nata ndjek ditën, kisha e Perëndisë tonë lindi.

Pjesa tjetër e librit të Veprave tregon përhapjen e kishës, si një flakë e dashurisë së shenjtë, nga Jeruzalemi në Jude, në Samari dhe përtej, në pjesë të tjera të Perandorisë Romake. Në librin Veprat e Apostujve, dëgjuesit iu përgjigjën Fjalës së Perëndisë sa herë që ajo u predikua dhe, në të njëjtën kohë, u bënë pjestarë të kishës, duke iu bindur kësaj fjale. Disa nga apostujt predikuan edhe jashtë Palestinës dhe, si rezultat, kisha të reja u formuan edhe në pjesë të tjera të botës. Të tre udhëtimet misionarë të Palit, të përshkruara te Veprat, themeluan kisha në gjithë botën, nga Jeruzalemi në Iliri (Romakëve 15:19). Asnjë nuk mund të lexojë Veprat pa parë përfundimin e rëndësishëm se kisha u krijua si rrjedhojë e ardhjes së Krishtit në tokë.

Njëherë dëgjova një predikues të thoshte: «Duhet të përdorim të njëjtat metoda që Jezusi përdori për shpër-

ndarjen e ungjillit. Le të mbledhim rreth vetes dymbëdhjetë njerëz dhe t'i përgatisim për punë në të ardhmen. Jezusi na tregoi se si të shpërndajmë ungjillin në botë me metodën që Ai përdori.» Natyrisht, Jezusi ishte i përkryer në çdo gjë që bëri. Megjithatë, një studim i plotë i misionit të Tij, tregon se misioni i Tij në tokë nuk ishte shpërndarja e ungjillit. Misioni i Tij ishte të hidhte themelet e kishës dhe të tregonte se si mund të ungjillizohej bota. Për ta realizuar këtë Jezusi përdori rrugë dhe mënyra të përshtatshme. Misioni i Tij ishte unik dhe ishte i ndryshëm nga misioni që Ai u la ndjekësve të Tij.

Nga Veprat e Apostujve është e qartë se apostujt dhe njerëzit e tjerë të frymëzuar nuk përdorën të njëjtat mënyra që Zoti ynë përdori për shpërndarjen e ungjillit. Ata nuk u përpoqën të imitonin mënyrën e Tij të mësimdhënies, duke mbledhur rreth vetes dymbëdhjetë njerëz të tjerë për t'i përgatitur. Por, përmes predikimit dhe mësimi, apostujt dhe njerëzit e tjerë të frymëzuar, sollën shumë njerëz në kishë. Këta kristianë të rinj u instruktuan, u inkurajuan dhe u mësuan *nga kisha për shërbim dhe për shpërndarjen e ungjillit*. Libri i Veprave të Apostujve tregon jetën e kishës si rrjedhojë e misionit tokësor të Jezusit. Jeta e Krishtit përbën 48 përqind të Testamentit të Ri; 52 përqind përmban atë çfarë jeta, vdekja dhe rigjallja e Krishtit prodhuan: kishën.

RIAFIRMUAR NGA LETRAT

Letrat¹ e Testamentit të Ri theksojnë se kisha është fruti i jetës së Krishtit në tokë dhe i vdekjes së Tij. Ungjijtë paralajmërojnë formimin e kishës. Veprat e Apostujve tregojnë krijimin e kishës dhe Letrat e Testamentit të Ri (nga Romakëve te Zbulesa) na japin mësim praktikë rreth kishës. Letrat na tregojnë se ne jemi pjesë e trupit shpirtëror të Krishtit dhe duhet të funksionojmë si të tillë.

Letrat u shkruan për njerëzit që kishin besuar në Krisht

dhe i bindeshin Atij. Ata jetuan në kohën kur efekti i jetës, vdekjes dhe ringjalljes së Krishtit ishte i freskët. Mesazhi i rëndësishëm i Letrave është se Krishti është Zot dhe duhet nderuar si i tillë. Jeta e Tij në tokë është modeli i anëtarëve të kishës për të jetuar.

Në çdo letër, ndjekësit e Krishtit janë urdhëruar të jetojnë dhe shërbejnë si trupi shpirtëror i Krishtit. Letrat, kur vihen së bashku, në të vërtetë japin një «libër udhëzues» që tregon si të jesh dhe të jetosh si kisha e Krishtit në të gjitha llojet e situatave dhe në vende të ndryshme. Ato na mësojnë si të ndjekim shembullin e misionit tokësor të Krishtit në jetët tona.

Ne i përulemi Jezusit si Zotit tonë duke u bërë pjestarë të trupit të Tij me anë të besimit. Pali e krahason aktin final të përgjigjes ndaj besimit me të qenët të veshur me Krishtin (Galatasve 3:27) (si një veshje). Sipas Letrave, asnjë nuk i është nënshtruar Jezusit pa hyrë në trupin e Tij përmes pagëzimit për shpëtimin që udhëhiqet nga besimi, pendimi dhe pranimi i Jezusit si Biri i Perëndisë.

Ne nderojmë jetën, vdekjen dhe ringjalljen e Jezusit duke jetuar dhe nderuar së bashku si familje e Perëndisë në trupin e Tij shpirtëror, në kishën e Tij. Pali tha:

Nuk ka as Jude, as Grek, nuk ka as skllav as të lirë, nuk ka as mashkull as femër, sepse të gjithë jeni një në Jezu Krishtin (Galatasve 3:28).

Sepse, sikurse në një trup kemi shumë gjymtyrë dhe të gjitha gjymtyrët nuk kanë të njëjtin funksion, kështu edhe ne, megjithëse jemi shumë, jemi një trup në Krishtin dhe secili jemi gjymtyrë të njeri-tjetrit (Romakëve 12:4–5).

...që të mos kishte përçarje në trup, por të gjitha gjymtyrët të kenë të njëjtin kujdes për njëra-tjetrën. Dhe nëse vuan një gjymtyrë, të gjitha gjymtyrët vuajnë, kurse po të nderohet një gjymtyrë, të gjitha gjymtyrët gëzohen bashkë me të.

Dhe ju jeni trupi i Krishtit dhe gjymtyrët e Tij, veç e veç (1 Korintasve 12:25–27).

Ditën e parë të javës, kur ishin mbledhur dishepujt për të thyer bukën, Pali, i cili duhet të nisej të nesërmen, bisedonte me ta,... (Veprat 20:7).

Kur s'jetojmë dhe nderojmë si familje e Perëndisë, si kishë e Krishtit, largohemi nga ajo që Krishti erdhi të përmbushte dhe dëmtojmë atë që Ai themeloi me vdekjen e Tij.

Jezusi na ka thirrur për të qenë trupi i Tij, kisha e Tij. Letrat kurrë nuk i përshkruajnë njerëzit e Tij sikur të ishin ndonjë kishë apo trup tjetër nga kisha e Krishtit. Sipas Letrave, Jezusi krijoi vetëm një rrugë që ne të ecim në të, vetëm një rrugë që të marrim gjakun e Tij dhe shpëtimin që Ai na ofron. Kjo rrugë është që të jetojmë me besim në këtë botë si trupi i Tij shpirtëror.

Një vajzë e vogël gjeti një Bibël në qoshen e shtëpisë. Ajo e ngriti lart dhe pyeti nënën e saj: «Çfarë libri është ky, nënë?» Nëna e saj i tha: «Ky është libri i Perëndisë, Bibla.» Vajza e vogël dhe e zgjuar reagoi: «Pse nuk ia kthejmë Atij, meqenëse ne nuk e përdorim kurrë?»

E vërteta është se leximi i librit nuk është gjithçka. E rëndësishme është që të *zbatojmë mësimet e librit*. Mund të përmendim Biblën në çdo bashkëbisedim, ta lexojmë çdo ditë dhe, në të njëjtën kohë, *të mos i zbatojmë mësimet e saj në jetën tonë*. Zbatimi i vërtetë i Biblës kërkon që ta përdorim atë në mënyrë praktike, si pjestarë të kishës së Krishtit. Ne e përdorim ashtu siç duhet Biblën vetëm kur mësimet e saj shndërrojnë jetën tonë.

KONKLUZIONI

Pra, i gjithë Testamenti i Ri tregon se kisha, trupi shpirtëror i Krishtit, u krijua nga misioni i Krishtit njeri në tokë. Ungjijtë paralajmërojnë formimin e kishës. Veprat e Apostujve tregojnë krijimin e kishës dhe Letrat e Testamentit të Ri (nga Romakëve te Zbulesa) na japin mësimet praktike rreth kishës.

Meqënëse Testamenti i Ri thotë se e vetmja rrugë për t'iu përgjigjur Atij që jetoi, vdiq dhe u ngrit nga vdekja për shpëtimin tonë është duke hyrë në kishën e Tij dhe duke jetuar si anëtar besimtar në të, pyetja që vijon është kjo: «A jeni anëtar i trupit të Tij?» Merreni me mend se çfarë gabimi do të ishte që të arrinit fundin e jetës dhe të zbuloni se ju e keni keqkuptuar tërësisht qëllimin e vërtetë të saj! Ndoshta ka diçka madje më të trishtueshme, të mos njihni qëllimin për të cilin Biri i Perëndisë erdhi në këtë tokë. Përderisa Testamenti i Ri na jep mesazhin hyjnor të Perëndisë për shpëtimin, përderisa Krishti erdhi në këtë tokë në formë njerëzore, cilido që nuk i bashkohet trupit të Tij do të mësojë në fund të shtegtimit të jetës se nuk ka kuptuar arsyen pse Krishti erdhi në tokë. *Ky konkluzion është mësimi themelor i të gjithë Testamentit të Ri!*

Në fund të jetës së Tij në tokë, Krishti mund të kishte thënë edhe këtë: «At, Unë kam bërë atë që më kërkove të bëja. Unë e kam përmbushur misionin Tim.» Është më mirë të jetosh pak vite në këtë tokë sipas vullnetit të Perëndisë, duke përmbushur qëllimet e Tij, sesa të jetosh një jetë të gjatë në ndonjë vilë, duke mbretëruar mbi mbretërinë e dëshirave egoiste. Në fund të jetës, shumë njerëz janë në gjendje vetëm të thonë: «Zot, unë kam jetuar vitet që më dhe këtu në tokë dhe kam bërë vetëm çfarë desha të bëj. Unë ndoqa misionin që zgjodha vetë.»

Le të jetë që kur të vijmë në fundin e jetës, të mund të themi: «Zot, unë kam zbuluar nga Shkrimet atë që Ti deshe që unë të jem dhe të bëj dhe unë ia kam dedikuar veten time atij misioni. Unë sinqerisht jam përpjekur të të lëvdoj në tokë dhe kam kërkuar të jetoj sipas planit që Ti më dhe. Kam jetuar si kisha e Krishtit.»

SHËNIME

¹«Letrat» i referohet librave të Testamentit të Ri nga letra drejtuar Romakëve deri tek Zbulesa.

PËRGJIGJUNI PYETJEVE

(përgjigjet në mësimin “Shtojca 1 ”)

1. Cila është ngjarja më e madhe që ka ndodhur ndonjëherë në historinë e botës? Jepni një arsye për përgjigjen tuaj.
2. A ishte Jezusi tërësisht apo pjesërisht njeri?
3. A ishte Jezusi tërësisht apo pjesërisht hyjnor?
4. Pse erdhi Jezusi në tokë? Cili ishte qëllimi që Ai erdhi të përmbushë?
5. Trego se si misioni i Jezusit ishte përgatitje për diçka që do vinte.
6. Cili është funksioni i Letrave në Testamentin e Ri?
7. A mund t’i përgjigjemi ashtu si duhet jetës së Jezusit pa qenë kisha e Tij?
8. A mund ta përmbushim misionin e Jezusit për ne në këtë botë pa jetuar si kisha e Tij?

FJALË NDIHMËSE

letrat – Shumë libra të Testamentit të Ri (nga Romakëve deri te Zbulesa) u shkruan si letra për kristianët apo kishat.

tregimet e ungjillit – katër librat e parë të Testamentit të Ri (Mateu, Marku, Lluca dhe Gjoni), të cilët tregojnë për jetën, vdekjen dhe ringjalljen e Jezusit.

ungjillizimi – praktika e të shpërndarit të ungjillit. Timoteut, për shembull, i ishte treguar se si mund të bënte punën e një ungjilltari te 2 Timoteut 4:5.

Veprat e Apostujve – libri i pestë i Testamentit të Ri, historia e fillimit të kishës.

Autor: *Eddi Cloer*

Marrë nga libri: “*Si të bëhesh një kristian besnik*”

© 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara